

19/09/2011 16:43

Entrevista a Joan Coscubiela, candidat al Congrés dels Diputats per ICV-EUiA

“Si la gent passa del 20-N, tots pagarem un preu molt car”

Jordi Molina

El nom de Joan Coscubiela (Barcelona, 1954) és indestruïble del

de la lluita sindical. Després d'encapçalar durant 13 anys CCOO de Catalunya, ara fa un **pas endavant** per liderar la proposta d'ICV-EUiA al Congrés dels Diputats. Sense fer soroll, però aplaudit per diversos sectors socials, el *xava* de la Barceloneta –com ell s'ha definit en alguna ocasió- pren la responsabilitat d'alimentar l'esperança de molts votants d'esquerres que veuen en la seva passió i geni la munició necessària per combatre la dreta, d'aquí i d'allà.

Per què decideix fer ara aquest pas de liderar una llista?

Per tres grans raons. Combatre els mercats. Per identificació amb el projecte d'ICV-EUiA. I, tercera, perquè aquest pas significa per a mi un trànsit natural en una trajectòria de compromís cívic i social.

Combatre els mercats. A la seva presentació com a candidat (*vídeo*) va vincular el dret a decidir, en al·lusió a l'autodeterminació, amb la el dret a decidir al món.

No només ens volen robar el dret a decidir a Catalunya, sinó també al món. No només sobre l'autogovern, sinó en relació de si decideix la ciutadania o ho fan els mercats. Aquesta és una lluita principal i més en un moment en què els mercats estan intentant suplantar la sobirania de la ciutadania, les seves organitzacions i les institucions. Per això cal més que mai la política entesa com a participació de la gent. I segur que calen millors polítiques, però no menys política.

Creu que el panorama polític actual afavoreix un augment de les esquerres, més enllà del PSC-PSOE?

Si som capaços de que la ciutadania converteixi la indignació, la mala llet i el malestar en rebel·lia i compromís, crec que les esquerres transformadores podem el 20-N donar un salt. Un salt que representi un primer pas per un procés més llarg, en què les vibracions, els sentiments i les reivindicacions que es viuen al carrer puguin tenir més presència a les institucions.

Fins a quin punt és un fracàs de les polítiques d'esquerres l'augment de la indignació col·lectiva i el moviment 15-M?

El Moviment del 15-M és molt plural i divers i no sempre les lectures que es fan del moviment son encertades. No és un moviment antipolític, si no que reivindica una política amb més protagonisme de la ciutadania. No és cert que demanin l'abstenció, sinó que criden a no votar a partits que consideren que fan polítiques poc democràtiques i gens socials. És un moviment de moviments, com per exemple el col·lectiu que es va mobilitzar contra la Llei Sínde va posar en marxa una campanya "No les votes" adreçada a demanar que la gent no votes als partits que van votar la Llei Sínde PSOE, PP I CIU.

Per què no se senten representats, tampoc, pels sindicats majoritaris i per formacions com ICV-EUiA o IU...

Els mitjans de la dreta a les portes de les eleccions autonòmiques varen manipular els seus plantejaments i varen fer creure a la ciutadania que cridaven l'abstenció. No informen que una des les reivindicacions del 15-M es una altra Llei electoral que acabi amb la discriminació a les formacions no majoritàries i propugnen més proporcionalitat. El 15-M pot ser un factor de socialització política d'una generació que, sense aquest moviment, podria caure en la resignació o el individualisme. Cal, però, trobar mecanismes per permetre la confluència entre aquests nous moviments i les organitzacions socials i sindicals.

És més optimista amb Rubalcaba que amb Zapatero?

No sembla que el problema sigui de persones. Si Zapatero ha fet el que ha fet que , no és només en resposta a la crisi, sinó un problema d'ideologia i valors. Especialment en el terreny econòmic i social. Els membres del PSOE li ho han permès durant els 8 anys de Govern, inclòs Rubalcaba.

Ha trobat a faltar més sintonia entre sindicats i Govern en la darrera etapa del mandat de Zapatero?

El problema del PSOE l'explica molt bé la relació amb els poders econòmics durant la dècada del gran boom, quan es felicitaven de la continuïtat en política econòmica i fiscal i deien que no s'havia notat gens els canvis de Ministres d'Economia. Entre el Solbes del Govern de Felipe González, el Rato del Govern Aznar i el Solbes del Govern Zapatero ha hagut una línia de continuïtat plena. El que pels poders econòmics ha estat un encert, pel país ha estat una ruïna i pels socialistes una hecatombe. Sense una ideologia pròpia els Governes es converteixen en Consells d'Administració i els seus Presidents en els Consellers Delegats.

Com veu una coalició hipotètica amb altres formacions d'esquerres?

L'esquerra transformadora està en un procés de reconfiguració que, sobretot, ha de ser d'idees i projectes amb capacitat de donar resposta als reptes de sempre i a altres més recents, com el de sostenibilitat. En els propers anys veurem néixer iniciatives diverses en diferents llocs de l'Estat. Crec que cal tenir una mentalitat molt oberta per unir e intentar abastar al màxim de sensibilitats de la ciutadania.

La victòria de Rajoy és evitable?

Tot apunta a que el PP guanyarà. Això pot ser inevitable. El que sí és evitable

és que la ciutadania caigui en la resignació. El nostre objectiu serà evitar-ho i recordar a la ciutadania que si molta gent passa del 20-N el preu que pagarem tothom serà molt car.

Imprimir

Enviar

